

Aleksandra Żywiec*
olazywiec98@gmail.com

Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako instytucja systemu gwarantowania depozytów w Polsce

Streszczenie

W efekcie rozważań nad uregulowaniem prawnym systemu gwarancji depozytów w Polsce, 15 grudnia 1994 r. rozpoczął działalność Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Celem działalności Funduszu jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji. Instytucja ta ma zapewniać równowagę w sektorze bankowym, przy zachowaniu ciągłości fundamentalnych funkcji finansowych i gospodarczych oraz minimalizacji potencjalnych zagrożeń przenoszonych z upadłej instytucji finansowej na sferę gospodarczą i bankową kraju.

Słowa kluczowe: Bankowy Fundusz Gwarancyjny, gwarantowanie depozytów, system gwarancji depozytów

JEL: G20, G21, H81, E50

The Bank Guarantee Fund as an Institution of the Deposit Guarantee System in Poland

Abstract

As a result of deliberations on the legal regulation of the deposit guarantee system in Poland, on December 15, 1994, the Bank Guarantee Fund began operating. The purpose of the Fund's operations is to take measures to ensure the stability of the domestic financial system, in particular by ensuring the functioning of the mandatory deposit guarantee system and conducting resolution. This institution aims to ensure balance in the banking sector, while maintaining the continuity of fundamental financial and economic functions and minimizing

* Aleksandra Żywiec – absolwentka studiów licencjackich na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, na Wydziale Prawa i Administracji. Laureatka II nagrody w konkursie BFG na najlepsze prace licencjackie, magisterskie i doktorskie z zakresu problematyki stabilności systemu finansowego w kategorii prac licencjackich.

potential threats transferred from a failed financial institution to the economic and banking sphere of the country.

Key words: Bank Guarantee Fund, deposit guarantee, deposit guarantee system

Wstęp

System oraz instytucje gwarantowania depozytów istnieją stosunkowo krótko, co przekłada się w praktyce na niewielkie doświadczenia w dziedzinie bezpieczeństwa finansowego. Historia systemów gwarantowania depozytów rozpoczęła się w Stanach Zjednoczonych na początku XIX w., za sprawą powstania w 1820 r. *Suffolk* – pierwszego w dziejach systemu bezpieczeństwa wspierania płynności banków komercyjnych, który miał na celu powstrzymanie strat depozytów ich klientów. Za pierwowzór instytucji gwarantującej depozyty zgromadzone w bankach uważa się *Federal Deposit Insurance Corporation*, założoną 16 czerwca 1933 roku w Stanach Zjednoczonych. Największa dekonstrukcja w historii kapitalizmu, zwana Wielkim Kryzysem, która objęła zasadniczo wszystkie kraje z wyłączeniem ZSRR, oraz znaczną część gospodarki światowej, przyczyniła się do powstania pierwszego ogólnokrajowego i powszechnego systemu gwarancyjnego na świecie¹.

Całościowy problem gwarancji zwrotu chociażby części środków lokowanych w bankach w Polsce uregulowała ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym² implementująca Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów³. Dyrektywa w preambule zwróciła uwagę na fakt, że gwarancja depozytów jest: „niezbędnym uzupełnieniem systemu nadzoru bankowego”. W efekcie rozważań nad uregulowaniem prawnym systemu gwarancji depozytów w Polsce, 15 grudnia 1994 r. rozpoczął działalność Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Instytucja Bankowego Funduszu Gwarancyjnego powstała w okresie przygotowującym Polskę do przystąpienia do Unii Europejskiej. Przepisy prawa krajowego musiały zostać dostosowane do standardów unijnych. Proces ten był impulsem o skali globalnej do ilościowego i terytorialnego rozwoju systemów gwarantowania depozytów. Obecnie, wskutek przyjęcia unijnych norm, polscy deponenci zyskali zharmonizowaną, odrębną instytucję gwarantującą wypłatę środków gwarantowanych w przypadku upadłości podmiotu objętego systemem, a ponadto lepszy dostęp do informacji o gwarancjach depozytów bankowych.

¹ T. Obal, *Państwa Ameryki Północnej*, [w:] W. Baka, E. Kawecka-Włodarczyk, M. Grzybowski, M. Iwanicz-Drozdowska, J. Szambelańczyk (red.), *Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie. Dziesięć lat Bankowego Funduszu Gwarancyjnego*, Warszawa 2005, s. 185–189.

² Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1866 z późn. zm.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz. Urz. UE L. Nr 173, s. 149.

Realizacja idei art. 4 ustawy o BFG w brzmieniu: „Celem działalności Funduszu jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji”, ma zapewniać równowagę w sektorze bankowym, przy zachowaniu ciągłości fundamentalnych funkcji finansowych i gospodarczych oraz minimalizacji potencjalnych zagrożeń przenoszonych z upadłej instytucji finansowej na sferę gospodarczą i bankową kraju⁴.

Poza Bankowym Funduszem Gwarancyjnym organami zapewniającymi stałość i efektywność systemu bezpieczeństwa finansowego w Polsce są: Minister Finansów – reprezentujący rząd, Narodowy Bank Polski oraz Komisja Nadzoru Finansowego⁵. Te cztery podmioty, oprócz indywidualnej aktywności, są reprezentowane przez Komitet Stabilności Finansowej, który zgodnie z art. 17 i 18 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym⁶ „w przypadku identyfikacji źródła ryzyka systemowego w sektorze finansowym lub jego otoczeniu Komitet może przedstawić stanowisko zawierające informację o rodzaju tego źródła, zasięgu jego oddziaływania oraz przewidywanych skutkach dla systemu finansowego”⁷ oraz: „może wydać właściwym podmiotom rekomendację, w której wskaże konieczność podjęcia przez te podmioty działań służących ograniczeniu ryzyka systemowego”⁸. Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, że Komitet Stabilności Finansowej wpływa w głównej mierze na stabilność sektora finansowego, dbając o jego odporność, zapobiegając materializacji niebezpieczeństw systemowych oraz dążąc do wzrostu gospodarczego na świecie. Bez skutecznej współpracy opartej na wymianie informacji, wizji i opinii, między członkami Komitetu a Europejską Radą do spraw Ryzyka Systemowego, organami Unii Europejskiej, organami nadzoru makroostrożnościowego z państw członkowskich lub państw trzecich oraz instytucjami międzynarodowymi, utrzymanie doskonałości rynku finansowego byłoby zakłócone przez dysfunkcję krajowej stabilności finansowej, pełniącej funkcję dobra publicznego⁹.

Polskiemu systemowi bezpieczeństwa finansowego towarzyszy również przynależność Bankowego Funduszu Gwarancyjnego do Europejskiego Forum Gwarantów Depozytów oraz Międzynarodowego Stowarzyszenia Gwarantów Depozytów. Nadrzędnym celem instytucji europejskiej jest propagowanie współdziałania w sferze

⁴ R. Sura, „Komentarz do art. 4 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów i przymusowej restrukturyzacji”, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. Komentarz*, Legalis, Warszawa 2017.

⁵ K. Stępień, *Instytucje sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce z perspektywy instrumentów zapewniających stabilność finansową*, Roczniki Ekonomii i Zarządzania, tom 9(45) nr 3/2017, s. 48.

⁶ Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 483 z późn. zm.

⁷ Art. 17 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

⁸ Art. 18 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

⁹ <https://www.nbp.pl/nadzormakroostroznościowy/komitet.aspx>

gwarantowania depozytów oraz popularyzacja wymiany praktyk i prowadzenia dyskusji między instytucjami gwarancyjnymi. Natomiast organizacja o charakterze ogólnoswiatowym została stworzona z zamiarem poszerzania wiedzy o normach mogących poprawić efektywność działania systemów gwarancyjnych, mimo różnic występujących wśród krajowych instytucji gwarantujących depozyty¹⁰.

W 2009 roku IADI sporządziło „Podstawowe Zasady Efektywnego Gwarantowania Depozytów”. Jest to katalog podstawowych wytycznych dla instytucji gwarantujących depozyty i ich relacji z innymi podmiotami *safety net*. Dzięki analizie przeprowadzanej w Europie oraz na świecie, organizacje są w stanie określić poziom prawidłowości działań systemów gwarantujących depozyty stowarzyszonych państw. Niewątpliwie wpływa to na budowanie wzmocnionej pozycji bezpieczeństwa systemów finansowych na całym świecie¹¹.

Odpowiedzialność i funkcjonowanie instytucji systemu gwarantowania depozytów wiąże się nie tylko z relacją poszczególnych banków i ich klientów, ale również z działaniem systemu bankowego jako kompletnej struktury, stanowiącej podstawę zaufania publicznego do posługiwania się usługami bankowymi.

Wraz z rozwojem sieci banków niepaństwowych pojawiła się konieczność stworzenia instytucji, która zminimalizowałaby ryzyko klientów, wiążące się ze zwolnieniem Skarbu Państwa z zobowiązania gwarancji składanych depozytów w tych bankach. Przedstawioną sytuację od 14 grudnia 1994 r. konkretyzowała ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym¹², natomiast obecnie zastąpiła ją ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji¹³. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o BFG, Bankowy Fundusz Gwarancyjny „jest osobą prawną wykonującą zadania określone w ustawie”. Jak każda osoba prawna, Bankowy Fundusz Gwarancyjny działa poprzez swoje organy, które zostały wskazane przez ustawodawcę jako Rada Funduszu oraz Zarząd Funduszu w art. 6 ust. 1 ustawy o BFG.

1. Działalność Rady BFG

Liczebność, warunki oraz skład Rady BFG zostały określone kolejno w ustępach w art. 7 ustawy o BFG. Każdy z sześciu członków Rady Funduszu musi spełniać łącznie ustawowe warunki. Zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o BFG funkcję przewodniczącego Rady Funduszu pełni przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji

¹⁰ <https://www.bfg.pl/o-nas/wspolpraca-miedzynarodowa/>

¹¹ <https://www.bfg.pl/o-nas/wspolpraca-miedzynarodowa/podstawowe-zasady-efektywnego-gwarantowaniadepozytow/>

¹² Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1866 z późn. zm.

¹³ Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 795 z późn. zm. (dalej: ustawa o BFG).

finansowych. Aktualnie jest nim Mateusz Berger¹⁴. W skład Rady Funduszu, oprócz Przewodniczącego, wchodzi dwaj inni przedstawiciele ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, dwóch przedstawicieli Prezesa Narodowego Banku Polskiego i jeden przedstawiciel Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego¹⁵. Kadencja Rady Funduszu trwa 3 lata i jest wspólna, co oznacza wygaśnięcie mandatów wraz z upływem kadencji wszystkich członków. Materią zadań wykonywanych przez Radę Funduszu określa art. 8 ustawy o BFG oraz III rozdział Statutu BFG¹⁶. Doktryna wprowadza podział zadań na trzy grupy: przywileje nadzorcze Rady nad działalnością Zarządu, urzeczywistnianie celów ustawowych instytucji BFG oraz uprawnienia wiążące się z aktualnymi kierunkami działań i funkcjonowaniem gospodarki finansowej¹⁷. Pierwszym nałożonym na Radę Funduszu zadaniem (art. 8 pkt 1 ustawy o BFG) jest nadzór nad funkcjonowaniem Zarządu Funduszu. § 7 Statutu BFG reguluje trzy możliwe zachowania organu nadzorującego, które dotyczą podejmowania środków prawnych w stosunku do Zarządu. W pierwszej kolejności Rada może uchylać zalecenia dla Zarządu Funduszu, zwłaszcza w sytuacji wystąpienia nieprawidłowości w wykonywaniu nałożonych przez Radę na organ Zarządu zadań. Kolejno, Rada może wstrzymać wykonywanie lub uchylić uchwałę Zarządu, która jest sprzeczna z prawem albo uchwałą Rady Funduszu.

Pojęcie nadzoru, jako głównego zadania Rady Funduszu, należy brać pod uwagę w oparciu o przeciwdziałanie i eliminację błędów na bieżąco, w wymiarze merytorycznym oraz finansowym. W związku z tym, do kolejnych ustawowych zadań Rady należy uchwalanie planu działalności i planu finansowego BFG oraz zatwierdzanie rocznego sprawozdania finansowego przygotowanego przez Zarząd i rocznego sprawozdania z działalności Funduszu, a następnie przekazywanie ich Radzie Ministrów¹⁸. Uzasadniony jest fakt, że to właśnie Rada ma kompetencje w zakresie akceptowania sprawozdań finansowych, ponieważ w strukturze organizacyjnej nie ma dodatkowego organu kontrolnego, przykładowo Walnego Zgromadzenia, które występuje w spółce akcyjnej. Sprawozdania roczne z zakresu działalności Funduszu zgodnie z art. 8 pkt 4 ustawy o BFG poprzedzają sprawozdania kwartalne, które Rada w pierwszej kolejności przyjmuje już opracowane przez Zarząd, a następnie przedkłada je ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych, nie później niż 40 dni od ostatniego dnia kwartału, za który zostały sformułowane. Na przestrzeni art. 8 pkt 5–8 ustawy o BFG ustawodawca powierza Radzie funkcję kontrolną oraz nadzorczą nad całym Bankowym Funduszem Gwarancyjnym, a nie tylko nad Zarządem Funduszu. Na wniosek Zarządu Rada akceptuje zaciągnięte zobowiązania jak: pożyczki, kredyty, emisja dłużnych papierów wartościowych oraz przyznawane przez BFG pożyczki dla oficjalnie uznanych systemów

¹⁴ <https://www.bfg.pl/o-nas/rada/>

¹⁵ Art. 7 ust. 4 ustawy o BFG.

¹⁶ Załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Dz.U. z 2017 r., poz. 203 (dalej: statut BFG).

¹⁷ L. Góral, *Bankowy Fundusz Gwarancyjny*, [w:] L. Góral, M. Karlikowska, K. Koperkiewicz-Mordel (red.), *Polskie prawo bankowe*, Warszawa 2006, s. 237.

¹⁸ Art. 8 pkt 2 i 3 ustawy o BFG.

gwarantowania (z wyłączeniem Rzeczypospolitej Polski) albo podmiotów zarządzających funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwach Unii Europejskiej.

Źródłami finansowania systemu gwarantowania depozytów są w głównej mierze obligatoryjne składki, wnoszone kwartalnie przez podmioty objęte tym systemem. Ze składek zostają utworzone dwa odmienne fundusze – fundusz gwarancyjny banków oraz fundusz gwarancyjny kas. Dodatkowo, można wyróżnić: fundusz statutowy, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków, fundusz przymusowej restrukturyzacji kas, fundusz restrukturyzacji banków spółdzielczych i fundusz z aktualizacji wyceny, a wszystkie tu wymienione tworzą fundusze własne BFG¹⁹. W tej materii Rada podejmuje decyzje o przekazywaniu środków między funduszami własnymi, na wniosek Zarządu Funduszu²⁰. Jak stanowi § 9 Statutu BFG, w określonych ustawowo przypadkach, Rada może zezwolić na pokrycie zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych, środkami z funduszy własnych BFG. Pierwszy przypadek wynika z faktu, gdy: „wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa sumę wielkości, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań z innych funduszy własnych, z wyłączeniem funduszy przymusowej restrukturyzacji”²¹, a przepis ten dotyczy pokrywania różnicy zobowiązań wobec banku. Analogiczna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do pokrywania różnicy zobowiązań wobec kas w art. 57 ust. 5 ustawy o BFG.

W art. 8 pkt 9 ustawy o BFG ustawodawca wymienił wiele istotnych zadań dla Rady Funduszu, obejmujących określanie stanu faktycznego spraw dotyczących systemu gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, na wniosek Zarządu Funduszu. Rada Funduszu ma obowiązek do 1 marca każdego roku kalendarzowego określić łączną kwotę składek od podmiotów krajowych oraz oddziałów banków zagranicznych, które zostaną odrębnie przyznane na: fundusz gwarancyjny banków, fundusz gwarancyjny kas, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i fundusz przymusowej restrukturyzacji kas²². Rada Funduszu w drodze uchwały oprócz dokładnej kwoty składek na dany fundusz, ustala termin ich wniesienia oraz wysokość udziału składek wnoszonych w formie zobowiązania do zapłaty. Po opracowaniu uchwał Rada ma obowiązek udostępnić je do publicznej wiadomości na oficjalnej stronie internetowej Bankowego Funduszu Gwarancyjnego²³. Do najważniejszych zadań w tej materii zalicza się określanie obowiązkowych składek na rzecz Funduszu, które zasilają fundusz gwarancyjny banków i kas.

Ostatnimi zadaniami z art. 8 ustawy o BFG, które Rada ma obowiązek realizować, są: zwolnienie podmiotu z zarządzania rejestrem instrumentów finansowych (na wniosek Zarządu), wyznaczanie wysokości wynagrodzeń dla członków Zarządu Funduszu

¹⁹ § 21 ust. 1 statutu BFG.

²⁰ Art. 8 pkt 7 ustawy o BFG.

²¹ Art. 56 ust. 5 ustawy o BFG.

²² § 8 pkt 1 statutu BFG.

²³ § 8 pkt 2 statutu BFG.

oraz reprezentowanie Funduszu w stosunkach prawnych z Zarządem, z jednoczesnym prawem do powoływania, zawieszenia i odwoływania członków Zarządu²⁴.

Rada Funduszu działa na podstawie Regulaminu, który został ustalony w drodze rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie ustalenia regulaminu Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego²⁵. Aby organ ten w prawidłowy sposób wykonywał swoje ustawowe i statutowe zadania, musi uprzednio uchwalić harmonogram prac. Czynność ta pozwala w dalszej kolejności zwoływać posiedzenia Rady Funduszu, zgodnie ze wspomnianym planem prac. Przewodniczący Rady zwołuje posiedzenia Rady Funduszu (nie rzadziej niż raz w miesiącu). W razie swojej absencji, wskazuje pisemnie innego członka Rady, który ma go zastąpić w wykonywaniu tego obowiązku. W przypadku potrzeby uzyskania zgody, opinii, akceptacji lub innego stanowiska Rady Funduszu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, możliwe jest każdorazowo zwołanie posiedzenia. Oprócz powyższego, przewodniczący kieruje pracami Rady, reprezentuje ją (przede wszystkim w stosunkach z Zarządem Funduszu) i spełnia czynności z dziedziny prawa pracy wobec członków Zarządu, a jego działania są zatwierdzane przez Radę Funduszu²⁶.

Niewątpliwie istotną kwestią jest tryb funkcji uchwałodawczej Rady Funduszu. Zgodnie z art. 9 pkt 1 ustawy o BFG uchwały podejmowane są zwykłą większością głosów, przy obecności co najmniej trzech jej członków. Regulamin Rady BFG reguluje szczegółowo procedurę podejmowania uchwał przez ten organ²⁷. Rada Funduszu podejmuje wszystkie uchwały w zakresie powierzonych jej kompetencji w głosowaniu jawnym lub tajnym na omawianym wcześniej posiedzeniu lub poprzez tryb obiegowy. Ten ostatni, w rozumieniu § 14 pkt 1 i § 15 pkt 1 Regulaminu Rady BFG, oznacza tryb pisemny lub za pośrednictwem poczty elektronicznej. W pierwszym przypadku należy zawiadomić członków Rady o treści projektu uchwały, formie oddania głosu oraz o terminie, w którym projektowana uchwała wraz z głosami za, przeciw i wstrzymującymi się, powinna trafić do Biura Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Te same kroki podejmowane są w przypadku trybu obiegowego za pomocą poczty elektronicznej, a formą oddania głosu jest przesłanie wiadomości na adres poczty elektronicznej wskazany w zawiadomieniu i jednoznaczne umieszczenie w niej, czy głosujący oddaje głos za, przeciw, czy wstrzymuje się od głosu²⁸. § 10 pkt 1 regulaminu BFG stanowi, że warunkiem podjęcia uchwały w trybie obiegowym jest uprzednie podjęcie decyzji w tej sprawie przez przewodniczącego Rady Funduszu lub wskazanego przez niego pisemnie członka Rady.

²⁴ Art. 8 pkt 10–13 ustawy o BFG.

²⁵ Załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie ustalenia regulaminu Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Dz. U. poz. 2146 (dalej: regulamin Rady BFG).

²⁶ § 2–5 regulaminu BFG.

²⁷ § 10–17 regulaminu BFG.

²⁸ § 14–15 regulaminu BFG.

2. Działalność Zarządu BFG

Wspomniane Biuro Bankowego Funduszu Gwarancyjnego jest instytucją pomocniczą w stosunku do Rady oraz Zarządu Funduszu. Zakres działalności Biura Funduszu został określony w § 6 Statutu BFG. Do najważniejszych zadań Biura można zaliczyć: zagwarantowanie merytorycznej i technicznej obsługi organów (Rady i Zarządu) w związku z realizacją całokształtu zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego; opracowywanie analiz i prognoz podmiotów krajowych oraz oddziałów banków zagranicznych wraz z badaniem informacji dotyczących tych podmiotów. Biuro Funduszu bierze udział w trybie uchwałodawczym Rady, ponieważ zajmuje się również prowadzeniem obsługi prawnej, spraw administracyjnych i personalnych pracowników Funduszu. Ponadto współuczestniczy w prowadzeniu gospodarki finansowej, rachunkowości, działalności informacyjno-promocyjnej dla realizacji zadań Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz działa na arenie międzynarodowej, współpracując z organami zajmującymi się systemami gwarantowania depozytów i przymusowej restrukturyzacji²⁹. Reasumując, Rada oraz Zarząd Funduszu mogą sprawnie wykonywać powierzone funkcje za sprawą Biura Funduszu.

Z kolei Zarząd BFG pod względem liczebności, warunków, składu oraz kompetencji odbiega od Rady Funduszu. Przede wszystkim, zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o BFG, jest to organ kierujący działalnością Bankowego Funduszu Gwarancyjnego i reprezentujący go na zewnątrz. Członkowie, w liczbie od trzech do pięciu (w tym Prezes Zarządu oraz jego Zastępca), są powoływani i odwoływani przez Radę Funduszu³⁰. O uzyskaniu statusu członka Zarządu decyduje spełnienie łącznie warunków określonych w ustawie. Porównując obligatoryjne warunki dotyczące członków Rady Funduszu z wymaganiami, które muszą spełnić potencjalni kandydaci na członków Zarządu, można zauważyć, że te drugie mają na celu wyselekcjonować osoby o najwyższych kwalifikacjach. Zgodnie z art. 10 ust. 3 pkt 5 ustawy o BFG wiąże się z tym obowiązek posiadania przynajmniej pięcioletniego doświadczenia zawodowego na stanowisku kierowniczym, w ramach działalności rynku finansowego. Ponadto, Rada Funduszu powołuje na członków Zarządu tylko osoby mające: obywatelstwo polskie, pełną zdolność do czynności prawnych oraz wyższe wykształcenie, a dodatkowo kandydat nie może być prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne lub skarbowe³¹.

Skład Zarządu Funduszu, tryb związany z wygaśnięciem mandatu oraz informacje dodatkowe o kadencji członka Zarządu Funduszu zostały uregulowane w art. 10 ust. 4–9 ustawy o BFG. Rada Funduszu wybiera Prezesa Zarządu oraz jego Zastępcę spośród wszystkich członków oraz powołuje cały Zarząd Funduszu na trzyletnią kadencję (od dnia powołania), a ponadto może w każdej chwili odwołać członków z pełnienia funkcji. Jednocześnie przesłanki regulujące kwestię związaną z wygaśnięciem mandatu członka są tożsame z założeniami odnoszącymi się do członków Rady Funduszu, z wyjątkiem regulacji dotyczącej możliwości rezygnacji członka Zarządu. Na-

²⁹ § 6 statutu BFG.

³⁰ Art. 10 ust. 1–2 ustawy o BFG.

³¹ Art. 10 ust. 3 pkt 1–4 ustawy o BFG.

leży zatem przyjąć, że pomimo braku unormowania tego założenia w ustawie o BFG istnieje czwarta możliwość wygaśnięcia mandatu członka Zarządu w postaci złożenia rezygnacji. Brak regulacji prawnej w tej materii rodzi problem ze skonkretyzowaniem momentu wygaśnięcia mandatu. Zdaniem P. Zawadzkiej: „można bowiem przyjąć, że mandat wygasa z chwilą złożenia rezygnacji, bądź z chwilą odwołania członka Zarządu przez Radę”³². Aczkolwiek fakt, że ustawa o BFG nie odnosi się do możliwości złożenia rezygnacji przez członka Zarządu, wyklucza tę opcję, pozostając wyłącznie przy momencie dymisji członka. Ponadto, podobnie jak w obrębie przepisów o Radzie Funduszu, ustawodawca przewiduje, że po upływie kadencji członkowie Zarządu wykonują zadania do momentu powołania nowego Zarządu, a Prezes Zarządu do dnia powołania swojego następcy³³. Zabieg ten ma na celu zapobieganie pozostawieniu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego bez pełnej reprezentacji.

L. Góral wprowadza podział zadań Zarządu BFG na uprawnienia: planistyczne, uchwałodawcze, kontrolne i informacyjne, co jest zgodne z klasyfikacją doktrynalną³⁴. W art. 11 ust. 2 ustawy o BFG zostały wymienione zadania Zarządu, poza kierownictwem nad działalnością Funduszu oraz jego reprezentacją na zewnątrz. Pierwszy obowiązek o charakterze planistycznym wiąże się z uchwalaniem rocznego planu finansowego, który jest fundamentem gospodarki Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, sporządzanym przez Zarząd BFG, a finalnie uchwalanym przez Radę Funduszu. Mowa tutaj o wstępnej fazie wyżej wymienionych kwestii, jaką jest opracowywanie projektu planu działalności oraz planu finansowego przez Zarząd. Następnie organ ma prawo do zarządzania środkami Funduszu, nie licząc działań, do których została uprawniona wyłącznie Rada BFG. Uprawnieniem kontrolnym w tej sprawie jest np. skontrolowanie, czy naliczone przez banki wpłaty są prawidłowe. Zadaniem o charakterze informacyjnym jest składanie kwartalnych i rocznych sprawozdań z działalności organu. Rada BFG jest zobowiązana do zatwierdzenia lub unieważnienia tych sprawozdań, wypełniając tym samym misję kontroli i nadzoru nad całym Funduszem. Czwartym zadaniem o charakterze uchwałodawczym jest składanie wniosków do Rady BFG z zakresu m.in. podejmowania uchwał o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, wykorzystywania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, umorzeniu lub przekształceniu instrumentów kapitałowych. Najważniejszym w odniesieniu do problematyki gwarantowania depozytów jest wniosek w sprawie ustalenia na rok następny wysokości stawki funduszy ochrony środków gwarantowanych, składany nie później niż do 15 listopada każdego roku kalendarzowego³⁵. Dodatkowo Zarząd ma domniemanie kompetencji realizacji innych zadań, czyli tych niezastrzeżonych dla Rady Funduszu³⁶.

³² P. Zawadzka, *Komentarz do art. 10 ustawy o BFG*, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym...*, *op. cit.*

³³ Art. 10 ust. 8–9 ustawy o BFG.

³⁴ L. Góral, *Bankowy Fundusz Gwarancyjny*, [w:] L. Góral, M. Karlikowska, K. Koperkiewicz-Mordel (red.), *Polskie prawo...*, *op. cit.*, s. 238.

³⁵ H. Żukowska, I. Skibińska-Fabrowska, *Instytucjonalne aspekty budowania stabilności finansowej w Polsce*, Lublin 2018, s. 228.

³⁶ Art. 11 ust. 2 ustawy o BFG.

Wszelkie uchwały zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy o BFG Zarząd podejmuje większością głosów przy udziale co najmniej połowy osób wchodzących w skład organu, a w sytuacji równej liczby oddanych głosów, osobą decyzyjną jest Prezes Zarządu BFG. Ustawodawca wskazał w obszernym art. 11 ust. 4 ustawy o BFG sprawy, w których decyzje Zarząd Funduszu podejmuje w formie uchwały. Większość spraw jest związanych z przymusową restrukturyzacją, ale nie zabrakło decyzji w sprawach umorzenia lub transformacji instrumentów kapitałowych, czy nakładania kary pieniężnej za niewykonanie przez podmiot krajowy, zaleceń Funduszu. W przypadku braku regulacji decyzji w omawianym przepisie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego³⁷. Osobą zobligowaną do podpisywania, w imię Zarządu Funduszu decyzji z zakresu przymusowej restrukturyzacji i innych, jest Prezes Zarządu lub jego Zastępca³⁸. Powyższe rozważania kreują zakres przedmiotowy, w jakim Zarząd sprawuje kierownictwo nad całym Funduszem. Wskazane kompetencje odnoszą się do stosunków wewnętrznych wykonywanych za pomocą czynności faktycznych, rzadziej o charakterze czynności prawnych (podejmowanie niektórych uchwał). O stosunkach zewnętrznych decyduje prawo do reprezentacji, które Zarząd ma obowiązek realizować, a ponadto przejawia się ono w urzeczywistnianiu zdolności do czynności prawnej instytucji, jaką jest Bankowy Fundusz Gwarancyjny. Art. 12 ust. 1 ustawy o BFG konkretyzuje podmioty, które są uprawnione do reprezentacji Funduszu. Ustawodawca wymienia: dwóch członków Zarządu działających łącznie, Prezesa Zarządu działającego samodzielnie, pełnomocnika działającego razem z członkiem Zarządu oraz pełnomocnika, który działa sam lub łącznie z innym pełnomocnikiem. Ponadto Prezes Zarządu może wykonywać czynności w sferze prawa pracy wobec wszystkich pracowników Bankowego Funduszu Gwarancyjnego³⁹. Innymi słowy, członkom Zarządu, jak i Przewodniczącemu Rady BFG nie przyznano kompetencji do składania oświadczeń w zakresie prawa i obowiązków. Wyjątkiem jest art. 8 pkt 12 ustawy o BFG, w którym Rada została upoważniona do reprezentacji całego Funduszu tylko w stosunkach prawnych z członkami Zarządu (może ich powoływać, odwoływać oraz zawieszać w czynnościach). Omawiana konstrukcja Zarządu wskazuje, że jest to organ wykonawczy Funduszu⁴⁰.

3. Źródła finansowania BFG

Gospodarkę finansową Bankowego Funduszu Gwarancyjnego reguluje art. 269 ustawy o BFG, który mówi, że podstawowym jej elementem jest roczny plan finansowy. Omawiane poprzednio kompetencje organów sygnalizują, że plan finansowy sporządzany jest przez Zarząd, a uchwalany przez Radę Funduszu do końca roku

³⁷ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm.

³⁸ Art. 11 ust. 4–9 ustawy o BFG.

³⁹ Art. 12 ust. 2 ustawy o BFG.

⁴⁰ P. Zawadzka, *Komentarz do art. 12 ustawy o BFG*, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym...*, *op. cit.*

obrotowego (roku kalendarzowego), poprzedzającego rok, którego dotyczy⁴¹. Biorąc pod uwagę to, że Fundusz nie jest zaliczany do sektora finansów publicznych, działa na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 stycznia 2019 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej⁴². Zgodnie z art. 269 ust. 2 ustawy o BFG tak przyjęty w formie uchwały plan finansowy trafia do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Powinien zawierać wyodrębnione aspekty w postaci: planowanej wysokości funduszy własnych, planowanej wysokości funduszy ochrony środków gwarantowanych, planowanego wyniku finansowego oraz planowanego stanu aktywów i pasywów Funduszu⁴³. § 21 pkt 1 statutu BFG wymienia 7 funduszy własnych tejże instytucji: fundusz statutowy, fundusz gwarancyjny banków, fundusz gwarancyjny kas, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków, fundusz przymusowej restrukturyzacji kas, fundusz restrukturyzacji banków spółdzielczych oraz fundusz z aktualizacji wyceny. Ważne jest, aby wymienione fundusze zostały zbudowane równolegle, ze zróżnicowanymi regułami naliczania składek, odrębnym poziomem docelowo zgromadzonych środków oraz różnym sposobem przeznaczenia tych środków⁴⁴.

Otwarty katalog źródeł finansowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego znajduje się w art. 270 ust. 1 ustawy o BFG. Na początek ustawodawca wymienia składki wnoszone przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów oraz składki służące finansowaniu przymusowej restrukturyzacji banków, oddziałów banków zagranicznych i firm inwestycyjnych. W dwóch szczególnych przypadkach, gdy środki systemu gwarantowania depozytów w bankach są niedostateczne do zrealizowania wypłaty środków gwarantowanych lub środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji podmiotów są niewystarczające do finansowania przymusowej restrukturyzacji, Rada Funduszu (na wniosek Zarządu) może ustanowić składki nadzwyczajne, które również są wymienione w katalogu źródeł finansowania BFG⁴⁵. Prawodawca wylicza również środki otrzymane w ramach bezzwrotnej pomocy zagranicznej; z dotacji; z kredytu krótkoterminowego udzielanego przez NBP; z pożyczek udzielonych z budżetu państwa; z zaciągniętych pożyczek, kredytów oraz emisji obligacji; z pożyczek udzielanych przez oficjalnie uznane systemy gwarantowania depozytów i podmioty zarządzające funduszami przymusowej restrukturyzacji z państw członkowskich; uzyskane w wyniku zaspokojenia roszczeń Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych i wsparcia udzielanego podmiotowi przejmującemu. Ponadto, podstawą finansowania działalności BFG są wpływy z aktywów finansowych, zawierające środki z pożyczek i gwarancji udzielanych przez Fundusz

⁴¹ § 18 pkt 2 statutu BFG.

⁴² Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej, Dz.U. z 2019 r., poz. 183.

⁴³ § 18 pkt 3 statutu BFG.

⁴⁴ U. Banaszczyk-Soroka, *Komentarz do art. 269 ustawy o BFG*, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym...*, *op. cit.*

⁴⁵ Art. 291 ust. 1 i art. 299 ust. 1 ustawy o BFG.

oraz inne wpływy, które ta instytucja uzyskuje. Zaprezentowany katalog jest otwarty, zatem nie wyklucza zasilania Funduszu odmiennymi dochodami.

Dodatkowo Bankowy Fundusz Gwarancyjny ma możliwość inwestycji w papiery wartościowe, aby zapewnić środki na aktualną działalność instytucji oraz w celu skutecznego pozyskiwania i zabezpieczania kapitału na czynności restrukturyzacyjne i wypłaty środków gwarantowanych. Należy zauważyć, że lokowanie środków w papiery wartościowe jest przydatne w chwili nagłych interwencji, wiążących się z niesprzyjającymi zmianami rentowności na rynku. Prowadzenie zharmonizowanej polityki inwestycyjnej na przestrzeni lat pozwala na osiąganie coraz wyższej dochodowości z bonów pieniężnych NBP oraz obligacji skarbowych oraz rozwijanie tzw. portfela papierów wartościowych Funduszu⁴⁶.

Kryzys systemu finansowego może powodować poważne skutki w postaci gwałtownego obniżenia wartości waluty krajowej, bankructwa wielu podmiotów gospodarczych lub załamania płynności płatności. Osiąganie stabilności finansowej powinno mieć charakter najwyższej rangi w państwie, a w tym celu konieczna jest efektywna współpraca instytucji finansowych z rządem⁴⁷. W związku z tym, wszelkie działania mogące wywołać skutki fiskalne lub te o charakterze systemowym, powinny być zatwierdzone przez organ sprawujący nadzór nad daną instytucją, aby zapobiec ewentualnej destabilizacji. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych działa w obrębie funkcjonowania rynku finansowego, co przekłada się na interesy banków, zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych oraz innych instytucji realizujących swoje zadania na tym rynku⁴⁸. Ustawodawca w art. 14 ustawy o BFG przypisuje mu funkcję nadzoru nad działalnością Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Wskazany artykuł odnosi się wyłącznie do kompetencji oddziaływania kierowniczego oraz uprawnień kontrolnych w sferze sprawowanego nadzoru, a nie nadzoru *sensu stricto*. Dlatego na gruncie ustawy o BFG minister właściwy do spraw instytucji finansowych nie ma uprawnień władczych wobec tej instytucji finansowej. Nadzór nad BFG sprawowany jest z punktu widzenia interesu publicznego, dlatego prawodawca podkreślił, że minister właściwy do spraw instytucji finansowych sprawuje nadzór na podstawie kryterium legalności i zgodności ze statutem. Decyzje wydawane przez Zarząd Funduszu muszą zostać przekazane ministrowi sprawującemu nadzór nad działalnością instytucji w terminie 7 dni od ich podjęcia. Jeżeli decyzja mogłaby wywołać bezpośrednie skutki fiskalne lub skutki o charakterze systemowym, BFG jest zobligowane do uzyskania zgody ministra właściwego do spraw instytucji finansowych⁴⁹.

⁴⁶ Raport Roczny Bankowego Funduszu Gwarancyjnego/2018, https://www.bfg.pl/strefa_dokumentow/raporty_roczne/.

⁴⁷ W. Baka, *Wprowadzenie*, [w:] W. Baka, E. Kawecka-Włodarczyk, M. Grzybowski, M. Iwanicz-Drozdowska, J. Szambelańczyk (red.), *Systemy gwarantowania depozytów...*, *op. cit.*, s. 16.

⁴⁸ Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 945 z późn. zm.

⁴⁹ P. Zawadzka, *Komentarz do art. 14 ustawy o BFG*, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym...*, *op. cit.*

Dodatkowo art. 4 ust. 4 ustawy o BFG reguluje zakres kompetencji nadzorczych ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Jeżeli stwierdzi on, że Bankowy Fundusz Gwarancyjny wykonuje swoje zadania z naruszeniem prawa, ma możliwość zastosowania dwóch środków. Pierwszy z nich – *ad rem*, odnosi się do zażądania likwidacji nieprawidłowości jakie wystąpiły, w wyznaczonym terminie. Natomiast drugi środek – *ad personam*, pozwala odwołać członka Zarządu z powodu powstania nieprawidłowości. Celem zastosowania powyższych środków jest możliwość przywrócenia stanu faktycznego, obecnego przed naruszeniami⁵⁰.

Celem umożliwienia właściwego działania systemu gwarancyjnego i przymusowej restrukturyzacji opracowano koncepcję odpowiedzialności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, jego organów oraz pracowników, co stanowi *novum* w porównaniu z obowiązującym wcześniej systemem prawnym. Fundusz sprawuje kontrolę nad prawidłowym sporządzeniem listy deponentów, którzy spełnili warunki gwarancji. Organem odpowiedzialnym za zgodność przedstawionych danych z późniejszym procesem dokonywania wypłat środków jest Zarząd. W przypadku nieprawidłowości, BFG informuje Komisję Nadzoru Finansowego i apeluje o ich usunięcie. W związku z powyższym, ustawodawca w art. 15 ust. 1 ustawy o BFG wykazuje, że instytucja nie ponosi odpowiedzialności za wypłatę środków gwarantowanych na podstawie przedstawionej listy osobie nieuprawnionej lub w niewłaściwej wysokości. Na podstawie tej regulacji można stwierdzić, że ustawodawca wprowadza domniemanie prawidłowości listy, co ma na celu optymalizację wypłat środków gwarantowanych. Tożsamość zjawiska zachodzi w sytuacji dokonywania wypłat środków gwarantowanych deponentom oddziału instytucji kredytowej, kiedy to Fundusz nie ponosi odpowiedzialności za wypłatę środków gwarantowanych, na podstawie danych przekazanych przez system macierzysty⁵¹. Dotyczy to osób nieuprawnionych, wypłaty niewłaściwej wysokości środków gwarantowanych oraz niedokonania wypłaty środków osobie uprawnionej, ale nieujawnionej w przekazanych informacjach o deponentach⁵². Przedstawione wyżej przepisy implementują art. 14 ust. 2 dyrektywy DGS⁵³, stanowiący, że: „system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego dokonuje wypłat zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia; system gwarancji depozytów przyjmującego państwa członkowskiego nie jest w żaden sposób odpowiedzialny za działania podjęte zgodnie z instrukcjami systemu gwarancji depozytów państwa członkowskiego pochodzenia”. Niewątpliwie ciężar odpowiedzialności w postaci poprawności wydawanych list deponentów powinien spoczywać na podmiotach, które są zobowiązane przepisami prawa do sporządzania omawianych wykazów. Tylko wtedy system rekompensat może sprawnie i skutecznie dokonywać wypłat. W doktrynie uznaje się odpowiedzialność BFG za wypłatę środków gwarantowanych jako odpowiedzialność gwarancyjno-repartycyjną. Art. 15 ust. 3 ustawy o BFG wyłącza odpowiedzialność Funduszu w momencie niewykonania zadań określonych w ustawie oraz wy-

⁵⁰ *Ibidem*.

⁵¹ Art. 61 ust. 1–2 ustawy o BFG.

⁵² Art. 15 ust. 2 ustawy o BFG.

⁵³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz. Urz. UE L. Nr 173, s. 149.

płat środków gwarantowanych w terminach określonych w niej, jeżeli przyczyną tych zdarzeń była siła wyższa. Doktrynalne zakwalifikowanie wspomnianej odpowiedzialności nie ujmuje przesłanek egzoneracyjnych, w tym siły wyższej. Zatem, ustawodawca powinien doprecyzować zasadę odpowiedzialności wymienioną w tym ustępie, gdyż powołanie *vis maior* jest wątpliwe⁵⁴.

Podsumowanie

Analiza funkcjonowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie gwarantowania depozytów w Polsce pozwala stwierdzić, że instytucja Bankowego Funduszu Gwarancyjnego zajmuje ważne miejsce w systemie bezpieczeństwa polskiego systemu finansowego. Celem tak stworzonej sieci bezpieczeństwa finansowego jest przede wszystkim zapobieganie kryzysom finansowym, a w przypadku wystąpienia nieprzewidywalności – likwidacja ich skutków. Nie bez powodu Bankowy Fundusz Gwarancyjny, obok banku centralnego, stanowi jeden z filarów sieci bezpieczeństwa finansowego. Prezes Zarządu BFG jest jednym z członków Komitetu Stabilności Finansowej. BFG prawidłowo realizuje stawiane przed nim zadania związane z utrzymaniem stabilnego i bezpiecznego systemu finansowego, co zostało pozytywnie ocenione w prezentowanej pracy. Ponadto Bankowy Fundusz Gwarancyjny odgrywa kluczową rolę w przekazywaniu informacji o systemie bezpieczeństwa depozytów bankowych, spełniając tym samym funkcję informacyjną i popularyzatorską. Instytucja ta deklaruje dostępność swojej oficjalnej strony internetowej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych⁵⁵. Na bieżąco przekazuje informacje o środkach gwarantowanych, aktach normatywnych umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie oraz udostępnia roczne sprawozdania. Powyższe stwarza atmosferę spokoju wśród deponentów lub przyszłych klientów banków, zwiększając przy tym zaufanie do sektora bankowego.

Bibliografia

Wykaz literatury

Baka W., Kawecka-Włodarczyk E., Grzybowski M., Iwanicz-Drozdowska M., Szambelańczyk J. (red.), *Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie. Dziesięć lat Bankowego Funduszu Gwarancyjnego*, Warszawa 2005.

Góral L., Karlikowska M., Koperkiewicz-Mordel K. (red.), *Polskie prawo bankowe*, Warszawa 2006.

⁵⁴ P. Zawadzka, *Komentarz do art. 14 ustawy o BFG*, [w:] P. Zawadzka, P. Zimmerman, R. Sura, *Ustawa o Bankowym...*, *op. cit.*

⁵⁵ Ustawa z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych t.j. Dz.U. poz. 848 z późn. zm.

Obal T., *Kierunki prac Unii Europejskiej w dziedzinie gwarantowania depozytów, wnioski dla Bankowego Funduszu Gwarancyjnego*, „Bezpieczny Bank” 2007, Nr 2–3.

Stępień K., *Instytucje sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce z perspektywy instrumentów zapewniających stabilność finansową*, „Roczniki Ekonomii i Zarządzania”, tom 9(45) nr 3/2017.

Sura R., *Bankowy Fundusz Gwarancyjny jako podmiot administrujący*, Lublin 2013.

Zawadzka P., Zimmerman P., Sura R., *Ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. Komentarz*, Legalis, Warszawa 2017.

Żukowska H., Skibińska-Fabrowska I., *Instytucjonalne aspekty budowania stabilności finansowej w Polsce*, Lublin 2018.

Wykaz aktów normatywnych

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 roku w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz. Urz. UE L. Nr 173.

Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm.

Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, t.j. z 2014 r., poz. 1866 z późn. zm.

Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 945 z późn. zm.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, t.j. z 2019 r., poz. 483 z późn. zm.

Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 795 z późn. zm.

Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie ustalenia regulaminu Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Dz.U. poz. 2146.

Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, Dz.U. z 2017 r., poz. 203.

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie szczegółowego sposobu, trybu i terminów opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej, Dz.U. z 2019 r., poz. 183.

Wykaz stron internetowych

<https://www.bfg.pl/o-nas/wspolpraca-miedzynarodowa/>

<https://www.bfg.pl/o-nas/wspolpraca-miedzynarodowa/podstawowe-zasady-efektywnego-gwarantowania-depozytow/>

<https://www.bfg.pl/o-nas/rada/>

https://www.bfg.pl/strefa_dokumentow/raporty-roczne/